

177-oji pusmetinė visuotinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2007 m. spalio 6 d.

O atminkite, atminkite

Vyresnysis Henris B. Airingas
Antrasis patarėjas Pirmojoje prezidentūroje

Mormono Knygos pranašai dažnai maldavo: „o atminkite, atminkite“¹. Mano tikslas yra paraginti jus rasti būdų suvokti ir prisiminti Dievo gerumą.

Dėkoju chorui už jų šio ryto koncertą, kuris buvo apie Gelbėtoją. Su dėkingumu pastebėjau, kad vienos jų giedotos giesmės „Tai Kristus“ žodžiai buvo parašyti prezidento Džeimso E. Fausto. Sėdėdamas šalia brolio Niuelo, aš pasilenkiau prie jo ir paklausiau: „Kaip sekasi tavo vaikams?“ Jis atsakė: „Kai šioje kėdėje sėdėjo prezidentas Faustas, jis visada to klausdavo.“ Manęs tai nenustebino, nes prezidentas Faustas visada buvo tobulas mokinio pavyzdys, apie kurį šiandien kalbėjo Muzika ir Žodis. Visada norėjau užaugęs tapti toks kaip prezidentas Faustas. Tikiuosi dar yra laiko.

Kai mūsų vaikai buvo dar maži, pradėjau kasdien rašyti po keletą dalykų apie tai, kas vyksta. Leiskite man papasakoti, kaip tai prasidėjo. Vėlai grįžau iš Bažnyčios pavedimo. Jau buvo tamsu. Kaiėjau link mūsų namų durų, nustebau pamatęs savo uošvį, kuris gyveno netoliese. Jis ant peties nešėsi pluoštą vamzdžių, ėjo labai greitai ir buvo apsirengęs darbiniais rūbais. Žinojau, kad jis įrenginėjo vandentiekį, kuris tiektų vandenį iš žemiau esančio upelio į mūsų valdas.

Jis nusišypsojo, švelniai pasisveikino ir dingo tamsoje už manęs, nuskubėdamas tęsti savo darbą. Lipau laipteliais namo galvodamas apie tai, ką jis darė dėl mūsų, ir vos priėjęs prie durų mintyse išgirdau – ne savo balsu – žodžius: „Duodu šiuos potyrius ne tau vienam. Užrašyk juos.“

Įėjau į namus. Nenuėjau miegoti. Nors buvau pavargęs, pasiėmiau popieriaus ir pradėjau rašyti. Ir tada supratau mintyse išgirstos žinios prasmę. Turėjau tai užrašyti, kad kada nors mano vaikai galėtų paskaityti, kaip aš pamačiau Dievo ranką, laimančią mūsų šeimą. Senelis neprivalėjo daryti to, ką jis darė dėl mūsų. Jis galėjo nurodyti kam nors kitam tai atlikti arba visai to nedaryti. Bet jis tarnavo mums, savo šeimai, taip, kaip visada darydavo Jėzaus Kristaus mokiniai, sudarę sandoras su Juo. Žinojau, kad tai teisinga. Todėl aprašiau tai, kad mano vaikai, kada prireiks, turėtų prisiminimą.

Po kelias eilutes kasdien rašiau daugelį metų. Nepraleidau nė vienos dienos, kad ir kaip pavargęs būdavau arba kad ir kaip anksti reikėdavo pradėti kitą dieną. Prieš rašydamas paklausdavau savęs: „Ar šiandien mačiau Dievo ranką, siekiančią paliesti mus ar mūsų vaikus, ar mūsų šeimą?“ Man tai darant kai kas ėmė keistis. Apžvelgdamas dieną, aš matydavau įrodymus, ką Dievas padarė dėl kurio nors iš mūsų, ko anksčiau per tos dienos užimtumą nesuvokiau. Kai tai atsitikdavo, o tai atsitikdavo dažnai, suvokiau, kad stengdamasis prisiminti padėjau Dievui parodyti man, ką Jis yra padaręs.

Mano širdyje ėmė augti daugiau nei dėkingumas. Augo liudijimas. Labiau nei bet kada įsitikinau, kad mūsų Dangišskasis Tėvas girdi ir atsako į maldas. Jaučiausi dar dėkingesnis už širdies suminkštinimą ir išvalymą dėl Gelbėtojo Jėzaus Kristaus apmokėjimo. Dar labiau įsitikinau, kad Šventoji Dvasia gali viską atgaivinti mūsų atmintyje – netgi tai, ko nepastebėjome ar neįsidėmėjome, kai tai įvyko.

Praėjo daug metų. Mano berniukai jau suaugę vyrai. Kartas nuo karto kažkuris jų nustebina mane sakydamas: „Tėti, skaičiau savąją tavo dienoraščio kopiją apie tai, kad...“ ir tada jis papasakoja kaip skaitymas apie tai, kas įvyko seniai, padeda jam pastebėti tai, ką Dievas padarė per jo dieną.

Mano tikslas yra paraginti jus rasti būdų suvokti ir prisiminti Dievo gerumą. Tai stiprins mūsų liudijimus. Gal jūs nevesite dienoraščio. Gal nesidalinsite savo užrašais su tais, kuriuos mylite ir kuriems tarnaujate. Bet jūs ir jie bus palaiminti, kai prisiminsite, ką Viešpats padarė. Prisimenate giesmę, kurią kartais giedame: „Suskaičiuok malones, jas išvardink tu, žvelk kiek daug malonių Dievo tau duotų.“²

Prisiminti nelengva. Mūsų akis gaubia uždanga. Mes negalime prisiminti, kaip gyvenome su savo Dangiškuoju Tėvu ir Jo mylimu Sūnumi Jėzumi Kristumi ikimirtingajame gyvenime. Taip pat negalime savo fizinėmis akimis ar vien samprotavimais pamatyti Dievo ranką savo gyvenime. Kad tai pamatytume, reikia Šventosios Dvasios. O nelabame pasaulyje nėra lengva būti vertam Šventosios Dvasios bendrystės.

Štai kodėl nuo pat pasaulio pradžios nuolat egzistuoja problema – Dievo vaikai užmiršta Dievą. Pagalvokime apie Mozės laikus, kai Dievas parūpino manos ir stebuklingais bei akivaizdžiais būdais vedė ir gynė savo vaikus. Vis dėl to pranašas išpėjo žmones, kurie buvo taip palaiminti, kaip pranašai visada išpėdavo ir visada išpės žmones: „Būk atidus ir nuoširdžiai saugokis, kad neužmirštum dalykų, kuriuos matei savo akimis, ir kad neleistum jiems išslysti iš savo širdies per visas savo gyvenimo dienas.“³

Kvietimas prisiminti visais laikais buvo sunkiausias tiems, kurie gausiai palaiminti. Tie, kurie yra ištikimi Dievui, yra saugomi ir klesti. Taip atsitinka dėl tarnavimo Dievui ir Jo įsakymų vykdymo. Bet su šiais palaiminimais ateina pagunda užmiršti jų šaltinį. Lengva imti manyti, kad šiuos palaiminimus gavome ne iš mylinčio Dievo, nuo kurio priklausome, rankos, bet savo pačių galia. Pranašai vėl ir vėl kartuoja šią raudą:

„Ir taip mes galime matyti, kokie apgaulingi žmonių vaikai ir taip pat kokios nepastovios jų širdys; taip, galime matyti, kad Viešpats iš savo didžio beribio gerumo laimina ir duoda klestėjimą tiems, kurie sudeda savo viltis į jį.

Taip, ir mes galime pamatyti, kad kai tik jis savo žmonėms duoda klestėjimą, taip, jų laukų, kaimenių ir bandų padidėjimu, ir auksu, ir sidabru, ir visokiais įvairios rūšies ir tipo brangiais daiktais, apsaugodamas jų gyvybes ir išvadudamas juos iš jų priešų rankų, suminkštindamas jų priešų širdis, kad šie neskelbia karų jiems, taip, ir galiausiai, viską darydamas savo žmonių gerovei ir laimei, taip, tada ir ateina laikas, kada jie užkietina savo širdis ir užmiršta Viešpatį, savo Dievą, ir trypia po kojomis Šventąjį, – taip, ir tai dėl jų atsipalaidavimo ir jų nepaprastai didelio suklestėjimo.“

Ir pranašas tęsia:

„Taip, kokie greitai aukštintis išdidumu; taip, kokie greitai girtis ir daryti visa tai, kas yra nedorybė; ir kokie jie lėti prisiminti Viešpatį, savo Dievą, ir atsukti ausį jo patarimams, taip, kokie lėti vaikščioti išminties keliais!“⁴

Deja, klestėjimas ne vienintelė priežastis, kodėl žmonės pamiršta Dievą. Gali būti sunku Jį prisiminti, kai gyvenimas klostosi blogai. Kai vargstame skurde, ką daugelis patiria, ar kai mus įveikia priešai, ar kai nesitraukia liga, mūsų sielų priešas gali atsiųsti savo piktą žinią, kad nėra Dievo arba kad, jei Jis ir yra, mes Jam nerūpim. Tada Šventajai Dvasiai gali būti sunku priminti mums palaimingas gyvenimo akimirkas, kurias Viešpats suteikė mums nuo kūdikystės ir kai mums buvo sunku.

Yra paprastas vaistas nuo baimės Dievo, Jo palaiminimų ir Jo žinių mums užmiršimo ligos. Jėzus Kristus žadėjo tai savo mokiniams prieš nukryžiuojimą, prikeltas ir paimtas nuo jų, kad

šlovėje pakiltų pas savo Tėvą. Jiems nedavė ramybės klausimas, kaip jie galės išverti be Jo.

Štai pažadas. Jis buvo išpildytas jiems tada. Jis gali būti išpildytas visiems mums ir dabar:

„Aš jums tai pasakiau būdamas pas jus, o Globėjas – Šventoji Dvasia, kurį mano vardu Tėvas atsiųs, – jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs.“⁵

Taigi būdas prisiminti, kuris suteikia ir palaiko liudijimą, yra Šventosios Dvasios, kaip partnerio, gavimas. Būtent Šventoji Dvasia padeda mums matyti, ką Dievas padarė dėl mūsų. Būtent Šventoji Dvasia gali padėti tiems, kuriems tarnaujame, matyti, ką Dievas padarė dėl jų.

Dangiškasis Tėvas nurodė mums paprastą būdą, kaip kasdienio gyvenimo sumaištyje gauti Šventąją Dvasią, ne kartą, bet nuolat. Tas būdas yra kartojamas per sakramento malda. Mes pažadame, kad nuolat prisiminsime Gelbėtoją. Pažadame priimti Jo vardą. Pažadame laikytis Jo įsakymų. O mums pažadama, kad, jei tai darysime, Jo Dvasia bus su mumis.⁶ Šie pažadai nuostabiai veikia drauge, stiprindami mūsų liudijimą ir galiausiai, dėl Apmokėjimo, pakeisdami mūsų prigimtį, jei laikomės savo pažadų.

Būtent Šventoji Dvasia liudija, kad Jėzus Kristus yra mylimas Dangiškojo Tėvo Sūnus, kad Dangiškasis Tėvas myli mus ir nori, kad turėtume amžinąjį gyvenimą su Juo ir su savo šeimomis. Vos gavę šį liudijimą, pajuntame troškimą tarnauti Jam ir laikytis Jo įsakymų. Jei atkakliai tai darome, mes gauname Šventosios Dvasios dovanų, suteikiančių mums galią tarnystėje. Pradedame aiškiau matyti Dievo ranką, tiek aiškiai, kad galiausiai mes ne tik prisimename Jį, bet pamilstame Jį ir Apmokėjimo galia tampame panašesni į Jį.

Jums gali kilti klausimas: „Bet kaip šis procesas gali prasidėti žmoguje, kuris nieko nežino apie Dievą ir neturi dvasinių patyrimų, kuriuos galėtų prisiminti?“ Kiekvienas yra turėjęs dvasinių patyrimų, nors gali būti jų nesuvokęs. Kiekvienas žmogus ateidamas į pasaulį gavo Kristaus Dvasios. Kaip ši dvasia veikia, aprašyta Moronio knygoje:

„Nes štai, Kristaus Dvasia duodama kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pažinti, kas gera ir kas pikta; todėl rodau jums būdą nuspręsti: viskas, kas kviečia daryti gera ir įtikinėja tikėti Kristų, siunčiama Kristaus galia ir dovana; todėl galite tobulai pažinti, kad tai iš Dievo.

Bet jeigu kas įtikinėja žmones daryti pikta ir netikėti Kristų, ir neigti jį, ir netarnauti Dievui, – tada galite tobulai pažinti, kad tai iš velnio; nes taip dirba velnias; nes jis nė vieno neįtikinėja daryti gera; ne, nė vieno; nei jo angelai; nei tie, kurie jam pasiduoda...

Todėl aš maldauju jus, broliai, kad stropiai iširtumėte Kristaus šviesoje ir todėl galėtumėte pažinti, kas gera ir kas pikta; ir jeigu laikysitės visko, kas gera, ir to nesmerksite, tikrai būsite Kristaus vaikas.“⁷

Taigi, dar prieš gaudami teisę į Šventosios Dvasios dovanas savo patvirtinimo Bažnyčios nariais metu, ir net prieš tai, kai Šventoji Dvasia patvirtina jiems tiesą prieš krikštą, žmonės turi dvasinių potyrių. Kristaus Dvasia jau nuo vaikystės kvietė juos daryti gera ir išpėdavo nedaryti bloga. Jie prisimena šiuos potyrius, nors nesuvokia jų šaltinio. Jiems girdint Dievo žodį, šie atsiminimai sugrįš, ir jie jį išgirs. Mokomi evangelijos tiesų jie prisimins džiugius ar liūdnius jausmus. Ir tie prisiminimai apie Kristaus Dvasią suminkštins jų širdis, leisdami, kad jiems liudytų Šventoji Dvasia. Tai skatins juos laikytis įsakymų ir priimti Gelbėtojo vardą. Ir kai jie tai padarys krikšto vandenyse, ir kai per patvirtinimą išgirs Dievo įgaliotą tarną tariant: „Priimk Šventąją Dvasią“, galia visada prisiminti Dievą išaugs.

Liudiju jums, kad šilti jausmai, kuriuos pajutote klausydami šioje konferencijoje išsakytos tiesos, yra iš Šventosios Dvasios. Gelbėtojas, kuris pažadėjo, kad ateis Šventoji Dvasia, yra mylimas, šlovingas mūsų Dangiškojo Tėvo Sūnus.

Šį ir rytojaus vakarą jūs galite melstis ir mąstyti, užduodami sau klausimus: „Ar Dievas atsiuntė žinią būtent man?“ Ar mačiau Jo ranką savo ar savo vaikų gyvenimuose? Aš tai darysiu.

O tada rasiu būdą, kaip išsaugoti tą atminimą tai dienai, kada man ir mano mylimiesiems reikės prisiminti kaip Dievas myli juos ir kaip mums Jo reikia. Liudiju, kad Jis myli mus ir laimina mus labiau, nei dauguma iš mūsų suvokia. Žinau, kad tai tiesa, ir man džiugu Jį prisiminti. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mozijo 2:41; Almos 37:13; Helamano 5:9.
2. „Suskaičiuok malones“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 8.
3. Pakartoto įstatymo 4:9.
4. Helamano 12:1–2, 5.
5. Jono 14:25–26.
6. Žr. DS 20:77, 79.
7. Moronio 7:16–17, 19.